

РЕШЕНИЕ

№ 1501

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА
Административно наказателно дело № 20221110205173 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.58д и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № 3 от 15.03.2022 година председателят на Комисията на регулиране на съобщенията (КРС) е наложил на „У.П.“ ЕООД, с ЕИК *** имуществена санкция в размер на 1000 (хиляда) лева на осн. чл.335, вр.чл. 336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) за нарушение на чл.261, ал.1, изр. 1 ЗЕС.

Недоволно от издаденото наказателното постановление е останало санкционираното юридическо лице, което в срочно подадена жалба го атакува с искане за отмяна. В жалбата се излагат оплаквания за неправилно приложение на материалния закон, доколкото обажданията неправилно са били определени като директен маркетинг, макар при същите да не е предлагана стока или услуга. Наред с това се изтъкват съображения за непълно установена фактическа обстановка, предвид съдържанието на скрипта за обаждания, използван в дружеството, съгласно, който началото на разговора се предшества от получаване на съгласие от потребителя. На следващо място се излагат доводи за допуснати процесуални нарушения свързани със съдържанието на АУАН и НП, в частност неправилно определяне мястото на нарушението, липса на данни за лицето осъществило обаждането, което води до невъзможност да се установи дали същото действително е извършено от служител на „У.П.“ ЕООД. Наред с това се сочи, че АУАН е съставен след изтичане на 3-месечен срок спрямо датата на

нарушението, както и, че в същия не е отразено качеството на свидетелите по акта, а свидетелят Д. не е подписа същия. В условията на евентуалност се прави искане за намаляване размера на имуществената санкция до законоустановения минимум от 500 лева, доколкото липсват наложената санкция се определя като несправедлива.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адвокат А. К., който моли за отмяна на наказателното постановление по съображенията, изложени в жалбата, като в допълнение се сочи, че обаждането не е прието от посоченото в наказателното постановление лице- К. Д., а от свидетеля Д..

Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание въззиваемата страна- председателя на КРС, редовно призован се представлява от юрисконсулт Степан Химук, който моли за потвърждаване на НП, като в противовес на твърденията на жалбоподателя, се изтъква, че твърденията на наказващия орган не е свидетелят К. Д. лично да е получила обаждането, а единствено, че тя е ползвател на телефонния номер – ***, и като такава не е давала предварително съгласие т.е. такова получено преди осъществяване на повикването за получаване на маркетингови съобщения по смисъла на чл.261 ЗЕС от „У.П.“ ООД, като нито тя, нито нейният съпруг, който фактически е приел обаждането, са имали каквито и да е предварителни отношения с посоченото дружество, а наред с това отправеното съобщение, насочено към участие в събитие за презентиране на стоки и услуги безспорно има търговски характер. На следващо място се сочи, че правилно е определено мястото на извършване на нарушението, а именно гр.София, където е седалището на дружеството, предоставящо VoIP услугата и където се е намирал потребителя, като гр. София е единственото място във функционална връзка с нарушението, което е осъществено чрез телефонно обаждане.

Пледира, че нарушението е безспорно доказано и че не са налице нито материални, нито процесуални нарушения, поради което моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на наказателното постановление. Пледира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

„У.П. ЕООД е дружество регистрирано в Република България, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ****

Телефонни номера +***** и +*****, собственост на „Д.Т. Т. Б.“ били вторично предоставени на „ТБГ“ ООД, като последното от своя страна въз основа на Договор за предоставяне на услуги № 95-2/02.01.2020г. сключен с дружеството жалбоподател- „У.П.“ ЕООД. По силата на същия се

предоставяла VoIP-услуга- пренос на глас, осъществяване чрез виртуална платформа с уникален интернет адрес- 130.185.228.140, към който били асоциирани и посочените по-горе телефонни номера, които не са част от националното номерационно пространство, като търговецът използвал услугата в своята дейност по реклама и маркетинг в полза на трети лица, включително търговско дружество „В. Л.“ ООД.

В тази връзка на 10.05.2021 г. в 17.46 часа, неустановен служител на дружеството-жалбоподател, използвайки VoIP-услуга, асоциирана с телефонен номер //, извършил обаждане на телефонен номер ***, използван от свидетеля К. Д., като на повикването отговорил съпруга ѝ - свидетеля К. Д..

Марко по-рано същия ден, а именно в 17:03 часа, свидетелят Д. бил получил обаждане на своя мобилен телефон, от сходен номер, а именно +//1, което съдържало рекламна презентация и поради съмнение, че се касае за аналогично повикване вдигнал телефона и на съпругата си. В хода на разговора му било съобщено, че повикването има за цел покана за „презентация на продукти за добро здраве“ в читалището в град Кюстендил. Аналогично била, и целта на полученото по-рано на собствения му телефон обаждане. При това и доколкото нито той, нито К. Д., били давали предварително съгласие за получаване на повикването, нито пък в хода на разговора служителят на „У.П.“ ООД не съобщил името на дружеството, от чието име се извършват обажданията, нито по какъв начин са избрани номерата на свидетелите К. Д. и К. Д., то същият подал жалба до Комисията за защита на личните данни. От там жалбата била препратена по компетентност на Комисията за регулиране на съобщенията.

Във връзка с постъпилата жалба била извършена проверка от страна на служители на КРС, включително свидетеля Ц. М., които изискали съответните справки за регистрация на телефонния номер ....., информация от мобилния оператор „А1 България“ ЕАД за собственост на телефонния номер ***, ведно със сключен договор за мобилна услуга, както и информация дали мобилния оператор е споделял на трети страни телефонния номер, ползван от К. Р. Д.. Резултатите от проверката бил отразен в Констативни протоколи със следните № ***** към които са приложени изисканите в хода на проверката документи.

Във връзка с изложените обстоятелства относно на 29.10.2021г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение № С-064/29.10.2021 г. от страна на свидетеля Ц. М., с който срещу „У.П.“ ЕООД било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че на 10.05.2021г. в 17.46 часа, в гр. София осъществило повиквания за целите на директния маркетинг и реклама на услуги, без да е получило предварително съгласие на потребителя- К. Р. Д. квалифицирано като нарушение на чл.261, ал.1 ЗЕС.

Актът бил съставен с участието на и връчен на представител на

дружеството по пълномощие, като срещу същия са направени възражения както при съставянето му, така и допълнителни такива в срока по ч.44, ал.1 ЗАНН.

На база така съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление (НП) № 3 от 15.03.2022 г., с което председателят на КРС е наложил на „У.П.“ ЕООД, с ЕИК *** имуществена санкция в размер на 1000 (хиляда) лева на осн. чл.335, вр.чл.336 от ЗЕС за нарушение на чл.261, ал.1, изр.1 ЗЕС.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетелите Ц. М., Н. Г., К. Д., К. Д. и Раиса Старецка-Н.а дадени в хода на съдебното следствие, и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства - АУАН № С-064/29.10.2021 година,

Наказателно постановление (НП) № 3 от 15.03.2022 г., Заповед за компетентност на актосъставителя № РД-07-745/27.12.2018 г., Констативни протоколи със следните номера № ***** г., с приложени към същите пълномощни, известия за доставяне, договори за мобилна услуга (2 бр.), Скрипт за провеждане на стандартни телефонни обаждания до потребители, писмени обяснения от „А1 България“ ЕАД, копие на жалбата подадена по електронен път към Комисията защита на личните данни, както и веществени доказателства – 2 бр. фотоснимки на получени телефонни обаждания.

Настоящият съдебен състав кредитира в цялост показанията на свидетеля Ц. М., като същите се явяват логични, последователни, вътрешно без противоречиви и съответни на приобщените по делото писмени доказателства. В своите показания, свидетеля подробно разказва за извършената от нея проверка на сигнала и установените в тази връзка обстоятелства, като показанията ѝ по несъмнен начин установяват факти, включени в предмета на доказване по делото. Същевременно с това показанията ѝ не са изолирани от доказателствената маса, а се подкрепят от същата, и по-специално от представените по делото писмени доказателства, приобщени на осн. чл.283 НПК към доказателствената съвкупност. Същото в пълна степен важи за показанията на свидетел Н. Г., които са логични, последователни и не противоречат на събраните по делото доказателства. По инициатива на дружеството-жалбоподател е проведен разпит на свидетеля Раиса Ян Старецка-Н.а, която изяснява начина на работа в кол-центъра и неговото местоположение, като съдът намира показанията ѝ за ясни, логични, и последователни, като ги кредитира, отчитайки при все това, че на са свързани с непосредствения предмет на производството. Най-сетне за изясняване предмета на доказване в производството са разпитани свидетелите К. Д. и К. Д., като съдът намира, че показанията им са логични, последователни, безпротиворечиви и имащи отношение към изясняване на случая, поради което ги приема изцяло.

Приобщените по делото писмени доказателства съдът възприема в

цялост, тъй като същите са логични, последователни съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирано лице- адресат на административната санкция, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, в рамките на преклузивния срок, с оглед, на което се явява допустима. Разгледана по същество, в рамките на правомощията на съда по чл.314, ал.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН за извършване на цялостна проверка на атакувания акт, същата се явява **неоснователна**.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН № С-064/29.10.2021г., който е съставен от компетентен орган, в рамките на материалната и териториална компетентност на последния. На основание чл. 337, ал.2 ЗЕС вр. чл.312, ал.1 ЗЕС, свидетелката Ц. М. е изрично оправомощен да извършва проверки и съставя актове за констатираните от нея в качеството ѝ на служител на КРС, нарушения, видно от Заповед № РД-07-745/27.12.2018 г. на председателя на КРС. Въз основа на обсъдения акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган, председателя на КРС, съгласно изричната разпоредба на чл.337б, ал.1 ЗЕС.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на наказателното постановление са спазени изискванията на специфичните процедурни правила, свързани с участието на свидетели, предявяване на АУАН, и сроковете за издаването им. Съдът намира за неоснователни изложенията от дружеството- жалбоподател възражения във връзка със сроковете за съставяне на АУАН, като от една страна това е станало в рамките на едногодишен срок от извършване на нарушението, от друга страна е спазен и тримесечен срок от откриване на нарушителя. Последното е установено именно в рамките на извършената от КРС проверка, като видно от съставените в рамките на същата констативни протоколи и събраните доказателства, като едва в КП № С-ЦМ-053/06.08.2021г. за първи път са отразени данни, че услугата асоциирана с телефонния номер, от който е генерирано обаждането е предоставена на „УООЛ ПРИМИУМ“ ООД. Предвид на това съставения на 29.10.2021г. АУАН с който е поставено началото на административно-наказателното производство срещу дружеството-жалбоподател попада в рамките на сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН. Спазени са и специфичните процедурни правила, свързани с участието на свидетели, предявяване на АУАН, като в тази насока не се констатира процесуални нарушения от категорията на съществени. Действително в

АУАН като свидетел е вписана и К. Д., макар същата да не е подписала акта, но при все това, същият е скрепен с подписа на друг свидетел по установяване на нарушението и съставяне на акта, а именно - Н. Г., участвал в проверката на КРС, в хода на която е установено нарушението. Участието и на само един свидетел при съставяне на акта, съгласно константното разбиране на съдебната практика е достатъчно да обезпечи законосъобразността на процедурата. (в този смисъл и Решение № 1233 от 27.02.2023 г. по адм. д. № 11049/2022 г., Решение № 777 от 9.02.2023 г. по адм. д. № 10699/2022 г., Решение № 671 от 7.02.2023 г. на АдмС - София по адм. д. № 8896/2022 г. всички по описа на АССГ).

На следващо място АУАН и НП отговорят на изискванията за форма и съдържание, установени съответно в чл.42 и чл.57, ал.1 ЗАНН, като съдържат минимално изискуемите от закона реквизити, в частност достатъчно ясно и конкретно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, дефиниране на нарушената законова разпоредба, съвпадение между фактическите и правни рамки на административното обвинение.

Съдът не споделя изложеното в жалбата оплакване за допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с неправилно посочване на мястото на извършване на нарушението. По делото беше установено, че телефонния център или централата, от която се предоставят VOIP услуги се намира на адрес: гр. София, ул. „Овче Поле“ 122. Освен това телефонният номер, от който се е осъществило обаждането е +*** е с географски код за достъп, обслужващ административна област София град и не на последно място повикването е прието в гр. София, което именно представлява и мястото на осъществяване на действието, като с това според настоящия състав е удовлетворено изискването за надлежно описание на мястото на извършване на нарушението съобразно правилото на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, като така определената географска локация съответства и на установени по делото факти и този извод не се променя от факта, че кол центърът, в който се намират служителите на „У.П.“ ООД, извършващи повикванията е разположен на територията на град Пловдив. Най-сетне предвид естеството на нарушението, което е осъществено чрез интернет телефония, т.е. практически е възможно обаждания се физически да се намира навсякъде по света, то съдът счита, че с посочване на избирация и избрания телефонни номера, достатъчно ясно са описани точките на комуникация, между, които е извършено повикването, по начин който да удовлетвори изискванията към надлежното описание на нарушението.

С оглед на изложеното съдът намира, че в производството по съставяне на АУАН и НП, както и в тяхното съдържание не са допуснати процесуални нарушения, които да обусловят отмяната на наказателното постановление.

Даденото в НП описание на нарушението съответства на съставения АУАН, като фактическите положения, приети за установени от АНО са установени в рамките и на настоящото производство, при което нарушението

от страна на дружеството жалбоподател се явява установено по безспорен начин. Правилно АНО е подвел установените факти под посочената материално правна норма на чл.261, ал.1, изр.1 ЗЕС, като законосъобразно е констатирал, че е налице нарушение от страна на „У.П.“ ЕАД, изразило се в това, че е осъществило повикване за целите на директния маркетинг и реклама на услуги, без да получи предварително съгласие от потребителя, титуляр на телефонния номер, а именно свидетеля К. Р. Д..

Императивната разпоредба на чл.261, ал.1, изр.1 ЗЕС изрично забранява осъществяването на повиквания, съобщения или електронна поща със или без човешка намеса за целите на директния маркетинг и реклама без предварително получено съгласие на потребителя. Фактическите рамки на обвинението се базират на обстоятелството, че на 10.05.2021г. в 17.46 часа представител на дружеството-жалбоподател е осъществило повикване до телефонен номер 0***, с потребител К. Д., като по време на разговора със съпруга на потребителката, отговорил на повикването, до същият е отправена покана да присъства на събитие в гр.Кюстендил, за презентиране на „програма за по-добро здраве“, като същото е осъществено в изпълнение на договор за предоставяне на маркетингови услуги от страна на дружеството-жалбоподател в полза на „В.Л.“ ЕООД.

На първо място без съмнение е реализирано повикване по смисъла на §1, т.47 от ДР на ЗЕС, от телефонен номер +***, използван за VoIP телефония именно от жалбоподателя „У.П.“ ЕООД, съгласно Договор за предоставяне на услуги № 95-2/02.01.2020г., сключен с „ТБГ“ ООД. Тук е мястото да се отбележи, че доколкото се ангажира отговорността на юридическото лице, което експлоатира номера, ирелевантно за отговорността на дружеството е кое конкретно лице е осъществило повикването от негова страна, поради което и обстоятелството, че същото не е посочено в АУАН и НП, респективно не е установено не съставлява процесуално нарушение, нито пък рефлектира върху съставомерността на нарушението. На следващо място съдържанието на повикването, покана и презентиране на събитието, организирано от трето лице, което се извършва по скрипта предоставен от „В.Л.“ без съмнение представлява директен маркетинг, което е видно както от показанията на свидетелите К. Д. и К. Д., така и от скрипта, приложен от дружеството, съгласно който разговорът е свързан именно с промотиране на събитие за продажба на продукти. Понятието за реклама, е легално дефинирано в § 1, т.11 на ЗЗК, като това е „всяко съобщение във връзка с търговия, занаят или професия, което има за цел да насърчи реализацията на стоки или услуги, включително на недвижими имоти, права и задължения“. В настоящия случай съдът намира, че поканата за участие за презентация на стока, която е свързана с търговската дейност на друго дружество, има за цел да насърчи реализацията на стоки, предлагани от дружеството, като се мотивира потребителят да участва в демонстрация с цел евентуално придобиване на стока.

Най-сетне съдът намира, че в случай повикването е осъществено без да е

било налице предварително съгласие на потребителя за същото, като настоящият съдебен състав счита, че съгласието следва да предхожда повикването, а не да се иска в рамките на същото, като това следва от целта на закона. Нормата на чл.261, ал.1 ЗЕС е предвидена да защити потребителите от всяка нежелана кореспонденция с рекламен характер, т.е. въобще от самото получаването на повиквания, съобщения или електронна поща, поради което именно предварителното съгласие следва да се разбира като съгласие което се дава преди инициране на контакта. В настоящия случай без съмнение, такова съгласие не е давано от страна на свидетелката К. Д., по отношение на „У.П.“ ООД или техен съконтрагент, в чиято полза се извършва маркетинговото повикване. Действително по делото е налична Декларация за съгласие за обработка на данни и маркетингова комуникация в полза на „Мобилтел“ ЕАД(с актуална фирма А1 България“ ЕАД), доставчик на електронната съобщителна услуга използвана от свидетелката, но същата е предназначена за продукти и услуги на самия доставчик и негови партньори, а не въобще за повиквания извършвани за целите на директния маркетинг и реклама. Видно от изричния отговор на мобилния оператор, даден в хода на извършената от КРС проверка, и отразено в Констативен протокол № С-ЦМ-072/12.10.2021г., „А1 България“ ЕАД не е предоставяло деперсонифицирани данни за абонатните номера на свидетелката К. Д. нито на „У.П.“ ЕООД, нито на „ДЖИ ТИ ТИ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, предвид, на което предварително съгласие по отношение на извършеното от дружеството– жалбоподател на 10.05.2021г. повикване липсва. Нещо повече, не се установява с категоричност и че, такова съгласие е поискано в хода на разговора, като наличието на определен скрипт, по който да се провежда комуникацията съвсем не значи, че същият е бил следван, като подобно твърдение не се съдържа и в показанията на свидетеля К. Д.- приел повикването.

С оглед на изложеното съдът намира, че допуснатото от страна на дружеството-жалбоподател нарушение на чл. 261, ал. 1, изр. 1 ЗЕС се явява безспорно установено. Доколкото нарушението е извършено от юридическо лице, не се налага изследване на субективната страна на деянието.

С оглед на това правилно е била ангажирана административната отговорност на „У.П.“ ЕООД за извършено нарушение на чл.261, ал.1, изр.1 ЗЕС, като в съответствие с нормата на чл.336, вр. чл.335 ЗЕС, на дружеството е наложена имуществена санкция. Посочената норма предвижда на юридическите лица извършили нарушения на ЗЕС, извън изрично изброените, каквото се явява и нарушението на чл.261 ЗЕС, да бъде налагана имуществена санкция в размер от 500 до 5000 лева. Санкцията, наложена на „У.П.“ ЕООД е определена в размер по-близък до минималния, а именно 1000 лева, като съдът намира, че същата съответства на тежестта на извършеното нарушение. Не може да се приеме, че е не е имал неблагоприятни последици за абоната, напротив същият е бил провокиран да сезира Комисията за защита на личните данни, поради съмнение за злоупотреба с такива, доколкото е бил поканен да присъства на събитие в родното си място, без да се изясни откъде

дружеството разполага с тази информация. Видно от приложената жалба получаването на обажданията, имащи за цел директен маркетинг и реклама е създадо дискомфорт както и на двамата свидетели. Освен това при определяне размера на санкцията следва да се отчете обстоятелството, че се касае за повтораемост в действията на дружеството, а не за инцидентно телефонно обаждане.

Наред с това следва да се отчете наличието на влязла в сила санкция за идентично нарушение, наложена с наказателно постановление НП № 113/19.08.2019 г., съгласно отбелязването на стр.2 от процесното НП. Макар същото да не е приложено към административно-наказателната преписка, то влизането му в сила се установява от съдържанието на публично достъпните съдебни актове, с които е потвърдено, а именно е потвърдено с Решение № 140962/06.07.2020 г. на СРС по НАХД 15318/2019 г., оставено в сила с Решение № 986/18.02.2021 г. по адм. д. № 8641/2020 г. по описа на АССГ, като това сочи, че дружеството-жалбоподател за пореден път не се съобразява с установените правила, което обуславя и по-висок размер на санкцията. От изложеното е видно, че няма основание за намаляване размера на санкцията до законоустановения минимум, като определеният от наказващия орган размер се явява съответен на тежестта на нарушението, както и на наличните отегчаващи обстоятелства.

Ето защо с оглед изложените фактически и правни доводи, жалбата се явява неоснователна и процесното наказателно постановление следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и доколкото се констатира основание за налагане на имуществената санкция, респективно не се установи основателност на искането за отмяна, с което се обжалва наказателното постановление, следва да бъде уважено и направеното на основание чл.63д, ал. 4 от ЗАНН искане на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение, определено според правилата на Наредбата за заплащане на правната помощ, в случай на представителство на административен орган от страна на юрисконсулт. В настоящото производство, въззиваемата страна - председателя на КРС е бил представляван от надлежно упълномощен за това юрисконсулт, като съдът намери, че справедливият размер на възнаграждението, преценен в рамките указани на чл.27е Наредбата за заплащането на правната помощ, относим именно към защита в производства по ЗАНН доколкото по делото са проведени четири съдебни заседания и са разпитани четирима свидетели, обективира възлагането на сума над минималния размер, клоняща към средния, т.е 100 лева. Същото съобразно искането следва да бъде присъдено в полза на въззиваемата страна КРС, като първостепенен разпоредител с бюджетни средства.

Воден от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № 3 от 15.03.2022 година председателят на КРС е наложил на „У.П.“ ЕООД, с ЕИК *** имуществена санкция в размер на 1000 (хиляда) лева на осн. чл.335, вр.чл.336 от ЗЕС за нарушение на чл.261, ал.1, изр.1 от ЗЕС.

ОСЪЖДА „У.П.“ ЕООД, с ЕИК *** да заплати на КРС 100/сто/ лева съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр.София с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____